

SILVIN SARDENKO:

V NAPOLJ!

Dan predramil me je rano: Kdor ga vidi — reklo pravi —
 Danes greva! Pojdi z mano — ciljev novih več ne stavi,
 v Napolj doli! smrt si voli.

Le tecite pesmi v goste —
 morda tekle mi ne boste
 več nikoli!

V kupeju.

Vlak se vije. Jaz se vozim. Kak so polni vsi kupeji! Le kadite, oče, pipo! Dete, ti se smeji!	Oni v kotu čita liste, drug oči si trudne mane, tretji gleda skozi okno, kak bežé poljane.
Ali žena — vi ste tožna? — Pokopala sem soproga. Ta gospod je pa zamišljen? — Dajte mir — za Boga!	Da ni brzi vlak zavriskal ob ovinku tam, ob desnem, mišlil bi, da smo v življenju, ne v kupeju tesnem.

Iz oken radovednih ...

Te bele kočice tam v zeleni oljčni lozi pred vlakom vsakim se odpró: Kedo se mimo vozi?	Za vsakim gledajo iz oken radovednih, in nemozroč pozablajo dni dolgih svojih bednih ...
--	---

Vran.

Gladni vran skozi zrak črno pesem krokota: kam bi šel, da bi jel, ko nikjer ni nič mesa.	Zadnji ptič lanski čas zmrznil tam je vrh snega, celi svet velik boj — a nikoder nič vojskâ ...
---	--

Kam, oblaki?

Ali težek, truden dan je — Kam, oblaki — vrh Kampanje, kakor črni vrani?	Hvala vam, Samaritani! ali srce se vas brani skoraj bojazljivo.
— V Napolj spemo, da zastremo pol lepote in otmemo tebe smrti rani.	Kaj lepote že je zrló, kolikrat mi že je mrlo — vendar še je živo.

Oranža.

Oranža, pojdi z mano!	— Le pusti me v samoti!
Kaj sanjaš neprestano	po morskem jaz lepoti
v ograjku tam?	ne hrepenim.
Tam doli v morskem jugu	Kot tiho noč kresnice
ko potok v jasni strugi	žari se moje lice
zablesketaš.	v ograjku tem.

Kaj lepega po sveti —
poslušam ptice peti
in srečna sem.

Abruci.

Ko vidim vas, Abruci,	Kot da bi zopet hodil	In vsaka smreka vejo
sneženi holmi nizki,	vrh blaženih vrhov,	raztega mi v slovo,
iz duše bi mi skoraj	po stezah, zaprašenih	in veja vsaka siplje
kipeli glasni vriski.	od bisernih snegov.	na rame mi srebro.

S tem hermelinom belim	Ko vidim vas, Abruci
odet, sem ves bogat,	sneženi holmi nizki,
kot da bi srebrnike	iz duše bi mi skoraj
koval mi gorski škrat.	privreli jasni vriski.

Ob vinskih goricah.

Po vsem polju vinogradnem	Trta, pij te žarke moje,
trta širi veje,	dokler še si v cvetu,
solnce gleda jo z višave	jaz bom pilo vino tvoje,
in se vroče smeje.	ko boš v zornem letu.

Kar je solnce dalo trti,
trta solncu dala,
in zato je vina dosti —
krasna jima hvala!

„Lacrimae Christi“.

Duša je žejna,	Kakor prežlahtni	Kak ste že rekli
solnce že tone —	viri studeni,	kapljici čisti?
dajte nam vina,	peni se kaplja	— To so signore,
dobri padrone!	v čaši rumeni.	„lacrimae Christi“.

Vlak je zažvižgal.	„Lacrimae Christi“,
Srce se širi . . .	kdo bi ne plakal,
Conto, padrone!	ko bi s tem vinom
— Dvakrat dve liri!	grlo namakal?

Morje.

Pogosto že sem stal ob njem.
A ni še bilo toli tožno,
ni plakalo še s takim plačem,
kot plakalo je tisto noč.

Nemara, da mu je nebo
pogled svoj jasni odtegnilo?
Razbili ladje mu viharji
in vzeli mir iz globočin?

In kakor gledal bi v srcé,
oddaljeno od ciljev jasnih,
odtujeno pred svetom celim
in samo v sebi zdvojeno.

Gorje, kdor nosi to srce!

Vezuv.

Radi bi vedeli morda,
kak je Vezuv ognjenik?
Brhkega fanta poglejte,
kadar v nedeljo se tik
meje ustavi cerkvene
raven, ponosen, visok,
svalko mogočno med ustni,
roke naslonjene v bok.
Kdor se mu drzne preblizu,
puhne vanj dim in pepel.
Oni oko si otira,
fant se pa smeje vesel.

Temu Vezuv je podoben.
Včasih pa drzen še bolj:
Mar mu selišč je bogatih
mar mu je pisanih polj.
Puši in piha in puha:
komur po volji ni tod —
dalje naj roma po svetu,
dokler odprta je pot.
Jaz sem ustvarjen bil preje
nego pa vsak izmed vas.
Moje so vaše doline —
čujte se, dokler je čas!

„Mira Napoli!“

Belvedere! Glej!
In odprem oči,
pijem divni kras —
ali smrti ni.

Napolj ti si res,
krasen kot opal,
pas obmorski tvoj
jasen ko kristal!
Vendar ko bi bil
takšen raj nebes —
jaz ne šel bi vanj:

Da me ne bi kdo
za nebeški dar
varal, kakor ti
danes za denar.
„mira Napoli!“

